

PRVI ODJEL
ODLUKA
O DOPUŠTENOSTI

Zahtjev br. 61059/08
Anton KAČINARI
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući 25. ožujka 2010.
u vijeću u sastavu:

g. Christos Rozakis, *predsjednik*,
gđa Nina Vajić,
gđa Elisabeth Steiner,
g. Khanlar Hajiyev,
g. Dean Spielmann,
g. Giorgio Malinverni,
g. George Nicolaou, *suci*,
i g. Søren Nielsen, *tajnik odjela*,
uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen 4. prosinca 2008.,
uzimajući u obzir očitovanje što ga je podnijela tužena država, te
odgovor na očitovanje što ga je podnio podnositelj zahtjeva,
nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

Podnositelj zahtjeva, g. Anton Kačinari, hrvatski je državljanin albanskoga podrijetla koji je rođen 1952. godine i živi u Zagrebu. Pred Sudom ga zastupaju g. Zlatko Kušan i gđa Lovorka Kušan, odvjetnici iz Ivanić Grada. Hrvatsku vladu ("Vlada") zastupa njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik.

A. Okolnosti predmeta

Činjenično se stanje predmeta, prema navodima stranaka, može sažeti kako slijedi.

Događaj od 13. ožujka 1992.

Dana 13. ožujka 1992. podnositelj zahtjeva prijavio je policiji da je toga dana oko 11,00 sati sudjelovao u tučnjavi s izvjesnim P.G.-om, te da je P.G. ispalio dva hitca. P.G.-u se pridružilo još nekoliko osoba te su oni svi skupa tukli i nogama udarali podnositelja zahtjeva, koji je, prema dostavljenoj medicinskoj dokumentaciji, pretrpio teške tjelesne ozljede u vidu potresa mozga, slomljenog nosa, razderotina na glavi i slomljenih zubi. Dana 17. ožujka 1992. policija je Općinskom državnom odvjetništvu u Zagrebu podnijela kaznenu prijavu.

Vlada je navela da je 24. lipnja 1998. nadležno državno odvjetništvo odbacilo kaznenu prijavu, te da je spis predmeta u međuvremenu uništen.

Podnositelj zahtjeva naveo je da uopće nije bio obaviješten o spomenutoj odluci o odbacivanju kaznene prijave.

Događaj od 31. svibnja 2004.

Dana 6. srpnja 2004. podnositelj zahtjeva podnio je kaznenu prijavu protiv K.G.-a i P.G.-a navodeći da mu je početkom 2004. godine K.G. prijetio da će ga ubiti, a da su u svibnju 2004. i K.G. i P.G. prijetili da će ga ubiti. Dana 7. srpnja 2004. podnio je još jednu kaznenu prijavu u kojoj je naveo da je 6. srpnja 2004. K.G. izjavio pred izvjesnim M.M.-om da će ubiti podnositelja zahtjeva.

Dana 20. srpnja 2004. Općinsko državno odvjetništvo u Zagrebu zatražilo je od policije da prikupi obavijesti u odnosu na tvrdnje podnositelja zahtjeva. U svome izvješću od 24. listopada 2004. policija je izvijestila državno odvjetništvo da su obavili razgovore s podnositeljem zahtjeva i dva svjedoka. Dana 7. ožujka 2005. državno je odvjetništvo zatražilo od policije da obavi razgovore s P.G.-om i K.G.-om. Dana 9. lipnja 2005. policija je dostavila izvješće uz koje je priložila zapisnike o razgovorima s navodnim počiniteljima.

Dana 13. srpnja 2005. državno je odvjetništvo zatražilo od istražnog suca Županijskog suda u Zagrebu da ispita osumnjičenike. Istražni ih je sudac ispitao 27. rujna odnosno 17. listopada 2005.

Dana 28. studenoga 2005. državno odvjetništvo podnijelo je Općinskom sudu u Zagrebu optužni prijedlog protiv P.G.-a i K.G.-a stavljajući im na teret upućivanje prijetnji podnositelju zahtjeva. Ročišta pred tim sudom održana su 19. studenoga 2007., te 7. siječnja, 11. veljače, 2. travnja i 20. svibnja 2008. Sud je izveo dokaz saslušanjem petoro svjedoka i

okrivljenika, te je na ročištu 20. svibnja 2008. izrekao presudu kojom je K.G.-a oslobodio optužbe zbog nedostatka dokaza. P.G. je proglašen krivim zbog upućivanja prijetnji smrću podnositelju zahtjeva i uvjetno je osuđen na kaznu zatvora od tri mjeseca, uz rok kušnje od dvije godine. Državno je odvjetništvo uložilo žalbu koju je Županijski sud u Zagrebu odbio 3. ožujka 2009.

Događaj od 25. srpnja 2005.

Dana 25. srpnja 2005. podnositelj zahtjeva podnio je kaznenu prijavu protiv B.Š.-a u kojoj je naveo da mu je oko 18,00 sati toga dana B.Š. prijetio da će ga ubiti govoreći mu da je "došljak" i "Šiptar", što je pogrđni naziv za osobe albanskoga podrijetla. Upozorio je podnositelja zahtjeva i da ima "ratničko iskustvo", te da je "bio u ratu".

Dana 12. listopada 2005. Općinsko državno odvjetništvo u Zagrebu zatražilo je od istražnog suca Županijskog suda u Zagrebu da sasluša okrivljenika i podnositelja zahtjeva. Istražni ih je sudac saslušao 27. siječnja odnosno 20. ožujka 2006.

Dana 14. travnja 2006. Općinsko državno odvjetništvo u Zagrebu podnijelo je Općinskom sudu u Klanjcu optužni prijedlog protiv B.Š.-a stavljajući mu na teret upućivanje prijetnji smrću podnositelju zahtjeva. Činjenična je osnova kaznenog djela u optužnom prijedlogu opisana kako slijedi:

"...da je 25. srpnja 2005. u Zagrebu, ..., s namjerom da ga zastraši, [B.Š.] rekao Antonu Kačinariju da ima "ratnog iskustva", da je sudjelovao u Domovinskom ratu, da zna ubijati, te da će ga ubiti i da kao Albanac nema nikakvih prava jer je ovo Hrvatska i on je Hrvat, što je kod Antona Kačinarija prouzročilo strah za osobnu sigurnost."

Nakon podnošenja optužnog prijedloga, kazneni je progon preuzelo Općinsko državno odvjetništvo u Zaboku. Općinski sud u Klanjcu održao je ročišta 6. lipnja, 4. srpnja, 12. rujna, 15. listopada i 14. studenoga 2007., te 19. veljače 2008. Saslušao je sedam svjedoka, okrivljenika i podnositelja zahtjeva.

Dana 5. svibnja 2008. Općinsko državno odvjetništvo u Zaboku obavijestilo je Općinski sud da odustaje od kaznenog progona B.Š.-a iz razloga što iz iskaza saslušanih svjedoka ne proizlazi da je B.Š. ozbiljno prijetio da će ubiti podnositelja zahtjeva. Stoga je 8. svibnja 2008. Općinski sud u Klanjcu obustavio postupak jer je državno odvjetništvo odustalo od kaznenog progona. Podnositelj zahtjeva obaviješten je da u roku od osam dana od dostave rješenja može nastaviti kazneni progon. Nije nastavio progon, niti je uložio žalbu protiv rješenja o obustavi postupka.

Događaj od 8. ožujka 2007.

Dana 11. lipnja 2007. podnositelj zahtjeva podnio je kaznenu prijavu protiv P.G.-a u kojoj je naveo da je 8. ožujka 2007. oko 22,00 sati na ulici susreo P.G.-a. P.G. je napravio kretnju kao da će na podnositelja zahtjeva potegnuti pištolj, govoreći da će ga ubiti.

Dana 21. lipnja 2007. Općinsko državno odvjetništvo u Zagrebu naložilo je policiji da prikupi obavijesti o tvrdnjama podnositelja zahtjeva. Policija je svoje izvješće dostavila 2. kolovoza 2007.

Dana 23. kolovoza 2007. Općinsko državno odvjetništvo u Zagrebu podnijelo je Općinskom sudu u Zagrebu optužni prijedlog protiv P.G.-a stavljajući mu na teret prijeteće ponašanje protiv podnositelja zahtjeva. Taj je postupak još u tijeku.

B. Mjerodavno domaće pravo

Mjerodavne odredbe Zakona o kaznenom postupku (Narodne novine, br. 110/1997, 27/1998, 58/1999, 112/1999, 58/2002 i 62/2003) predviđaju sljedeće:

Članak 2.

"(1) Kazneni se postupak može pokrenuti i provesti samo na zahtjev ovlaštenog tužitelja. ...

(2) Za djela za koja se progona po službenoj dužnosti ovlaštenu tužitelj jest državni odvjetnik, a za djela za koja se progona po privatnoj tužbi ovlaštenu tužitelj jest privatni tužitelj.

(3) Ako Zakon drukčije ne propisuje, državni odvjetnik je dužan poduzeti kazneni progon ako postoji osnovana sumnja da je određena osoba počinila kazneno djelo za koje se progona po službenoj dužnosti i nema zakonskih smetnji za progon te osobe.

(4) Ako državni odvjetnik ustanovi da nema osnova za pokretanje ili provođenje kaznenog postupka, na njegovo mjesto može stupiti oštećenik kao tužitelj uz uvjete određene ovim Zakonom."

PRIGOVORI

Podnositelj zahtjeva prigovorio je na temelju članaka 2., 3. i 8. Konvencije navodeći da su nadležna državna tijela propustila izvršiti svoju pozitivnu obvezu i zaštititi njegov život i njegovo pravo na poštivanje privatnog života.

Uz to je prigovorio na temelju članka 5. Konvencije da mu je osobna sigurnost bila ugrožena zbog čina tih privatnih osoba.

Prigovorio je i na temelju članka 13. Konvencije da nije imao djelotvorno pravno sredstvo u odnosu na svoje prigovore na temelju članaka 2., 3., 8. i 14.

Na kraju je prigovorio i na temelju članka 14. navodeći da su prijetnje koje mu je uputio B.Š. bile motivirane etničkom i rasnom mržnjom, a nisu procesuirane kao zločin iz mržnje.

PRAVO

Podnositelj zahtjeva prigovorio je da su nadležna državna tijela propustila ispuniti svoju pozitivnu obvezu i zaštititi njegov život i njegovo pravo na poštovanje privatnog života; da mu je osobna sigurnost bila ugrožena zbog čina privatnih osoba; te da nije imao djelotvorno pravno sredstvo u odnosu na prethodno spomenute prigovore.

Pozvao se na članke 2., 3., 5., 8., 13. i 14. Konvencije, čiji mjerodavni dijelovi glase kako slijedi:

Članak 2.

"1. Pravo svakoga na život zaštićeno je zakonom. Nitko ne smije biti namjerno lišen života osim u izvršenju sudske presude na smrtnu kaznu za kaznena djela za koje je ta kazna predviđena zakonom.

..."

Članak 3.

"Nitko se ne smije podvrgnuti mučenju ni nečovječnom ili ponižavajućem postupanju ili kazni."

Članak 5.

"1. Svatko ima pravo na slobodu i na osobnu sigurnost. ..."

Članak 8.

"1. Svatko ima pravo na poštovanje svoga privatnog i obiteljskog života, doma i dopisivanja.

2. Javna vlast se neće miješati u ostvarivanje tog prava, osim u skladu sa zakonom i ako je u demokratskom društvu nužno radi interesa državne sigurnosti, javnog reda i mira, ili gospodarske dobrobiti zemlje, te radi sprečavanja nereda ili zločina, radi zaštite zdravlja ili morala ili radi zaštite prava i sloboda drugih."

Članak 13.

"Svatko čija su prava i slobode koje su priznate u ovoj Konvenciji povrijeđene ima pravo na djelotvorna pravna sredstva pred domaćim državnim tijelom čak i u slučaju kada su povredu počinile osobe koje su djelovale u službenom svojstvu."

Osim toga, u odnosu na događaj od 25. srpnja 2005., podnositelj zahtjeva prigovorio je i da prijetnje što mu ih je uputio B.Š., iako su očito bile motivirane etničkom i rasnom mržnjom, nisu bile procesuirane kao zločin iz mržnje. Pozvao se na članak 14. Konvencije koji glasi kako slijedi:

Članak 14.

"Uživanje prava i sloboda koje su priznate u ovoj Konvenciji osigurat će se bez diskriminacije na bilo kojoj osnovi, kao što je spol, rasa, boja kože, jezik, vjeroispovijed, političko ili drugo mišljenje, nacionalno ili društveno podrijetlo, pripadnost nacionalnoj manjini, imovina, rođenje ili druga okolnost."

Tvrđnje stranaka

Podnositelj zahtjeva ustvrdio je da je zbog učestalog nasilja kojemu je bio izložen država bila obvezna poduzeti odgovarajuće pozitivne mjere, te otvoriti istragu i procesuirati počinitelje. Naglasio je da su događaji od 13. ožujka 1992., 31. svibnja 2004. i 8. ožujka 2007. bili povezani jer su se svi ticali P.G.-a, pa ih je stoga trebalo promatrati kao cjelinu.

U vezi s incidentom od 25. srpnja 2005. podnositelj zahtjeva ustvrdio je da su ga državne vlasti propustile procesuirati kao zločin iz mržnje iako je bilo jasno da je dotični čin nasilja bio motiviran etničkom mržnjom prema podnositelju zahtjeva.

Vlada je ustvrdila da su svi prigovori koji se tiču događaja od 13. ožujka 1992. nesukladni *ratione temporis*, jer je Konvencija stupila na snagu u odnosu na Hrvatsku tek 5. studenoga 1997. U svakom slučaju, podneseni su izvan šestomjesečnoga roka, jer je zadnja radnja u dotičnome postupku bila poduzeta 1998.

Što se tiče događaja od 31. svibnja 2004., Vlada je ustvrdila da podnositelj zahtjeva nije iscrpio domaća pravna sredstva jer je mogao tražiti naknadu štete od P.G.-a u građanskom postupku.

Što se tiče događaja od 25. srpnja 2005., Vlada je ustvrdila da podnositelj zahtjeva nije iscrpio domaća pravna sredstva jer nije nastavio kazneni progon protiv navodnih počinitelja nakon što je državno odvjetništvo odustalo od progona.

Što se tiče događaja od 8. ožujka 2007., Vlada je ustvrdila da je dio podnositeljevog zahtjeva preuranjen jer je postupak protiv navodnog počinitelja još u tijeku.

Što se tiče osnovanosti zahtjeva, Vlada je ustvrdila da se članci 2., 3. i 8. ne primjenjuju na okolnosti ovoga predmeta. U svakom slučaju, mjerodavna domaća tijela propisno su istražila sve podnositeljeve navode, a u nekim su slučajevima i proveli odgovarajuće kaznene postupke. Postupovne obveze države na temelju članaka 2., 3. i 8. Konvencije nisu vezane uz ishod, već uz sredstva, a u ovome su predmetu bile u potpunosti izvršene.

Ocjena Suda

Događaj od 13. ožujka 1992.

Sud prima na znanje Vladinu tvrdnju da je kaznenu prijavu u vezi s dotičnim događajem državno odvjetništvo odbacilo 24. lipnja 1998., kad je odbacilo i podnositeljevu tvrdnju da nikada nije primio rješenje o tome.

Sud uz to primjećuje da Vlada nije dostavila primjerak navedenog rješenja, što je obrazložila time da je spis predmeta u međuvremenu uništen.

Sud ponavlja da je cilj šestomjesečnog roka iz članka 35. stavka 1. promicati pravnu sigurnost na način da se osigura da se predmeti u kojima se otvaraju pitanja na temelju Konvencije rješavaju u razumnom roku, te da donesene odluke ne budu trajno otvorene mogućnosti pobijanja. On označava vremensku granicu nadzora što ga provode organi Konvencije, te pojedince i državna tijela upozorava kada završava razdoblje poslije kojega takav nadzor više nije moguć (vidi, između drugih izvora prava, *Walker protiv Ujedinjenog Kraljevstva (odluka)* br. 34979/97, ECHR 2000-I).

Šestomjesečni rok u pravilu teče od datuma donošenja pravomoćne odluke u postupku iscrpljenja domaćih pravnih sredstava. Ako je, međutim, već od samoga početka jasno da podnositelj zahtjeva nema na raspolaganju djelotvorno pravno sredstvo, taj rok teče od datuma čina ili mjera koji su predmet prigovora ili od datuma saznanja za taj čin ili za njegov utjecaj ili štetno djelovanje na podnositelja zahtjeva (*Dennis i ostali protiv Ujedinjenog Kraljevstva (odluka)* br. 76573/01, 2. srpnja 2002.). Osim toga, članak 35. stavak 1. ne može se tumačiti u smislu da je podnositelj zahtjeva obvezan Sud obavijestiti o svome prigovoru prije nego što je njegov položaj u vezi s dotičnom stvari konačno riješen na domaćoj razini. Dakle, ako se podnositelj zahtjeva posluži naizgled postojećim pravnim sredstvom i tek naknadno sazna za okolnosti koje to pravno sredstvo čine nedjelotvornim, u smislu članka 35. stavka 1. bilo bi primjereno kao datum od kojeg se počinje računati šestomjesečni rok uzeti datum kad je podnositelj zahtjeva prvi put saznao ili je trebao saznati za te okolnosti (vidi *Paul i Aubrey Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva (odluka)*, br. 46477/99, 4. lipnja 2001.).

Sud ponavlja da se, u slučaju postupanja koje je navodno u suprotnosti s člancima 2. i 3. Konvencije, od žrtve očekuje da poduzme korake u smislu praćenja napretka istrage odnosno otkrivanja činjenice da se istraga ne provodi, te da svoj zahtjev podnese s odgovarajućom žurnošću čim sazna ili je trebala saznati za činjenicu da se ne provodi djelotvorna istraga (vidi, *mutatis mutandis*, *Varnava i ostali protiv Turske [GC]*, br. 16064/90, 16065/90, 16066/90, 16068/90, 16069/90, 16070/90, 16071/90, 16072/90 i 16073/90, § 158, ECHR 2009-...).

Kad je riječ o ovome predmetu, Sud primjećuje da među strankama nije sporno da od 1998. godine nije poduzeta nijedna radnja u odnosu na

podnositeljevu kaznenu prijavu u vezi s događajem od 13. ožujka 1992. Prema mišljenju Suda, podnositelj zahtjeva trebao je znati za tu činjenicu i svoj zahtjev podnijeti na način da ispuni uvjet šestomjesečnog roka.

Međutim, on je svoj zahtjev Sudu podnio 4. prosinca 2008. – oko deset godina nakon što su nadležna domaća tijela poduzela zadnju radnju u vezi s dotičnom kaznenom prijavom.

Što se tiče podnositeljeve tvrdnje da su se svi događaji koji su se ticali P.G.-a trebali promatrati kao cjelina, Sud primjećuje da se taj incident dogodio 1992. godine, te da su ostali incidenti zbog kojih podnositelj zahtjeva prigovara od njega toliko vremenski udaljeni da se ne mogu smatrati trajnom situacijom.

Iz toga slijedi da je ovaj dio zahtjeva podnesen izvan roka, pa se mora odbaciti u skladu s člankom 35. stavcima 1. i 4. Konvencije.

Događaj od 31. svibnja 1994.

Sud ne treba rješavati pitanje potpada li činjenično stanje predmeta u domašaj bilo kojega od članaka Konvencije na koje se podnositelj zahtjeva poziva, a to su članci 2., 3. i 8., iz razloga što je taj dio zahtjeva ionako nedopušten iz sljedećih razloga.

Ako se pretpostavi da je u okolnostima ovoga predmeta postojala pozitivna obveza koja je nalagala da se istraže podnositeljevi navodi o prijetnjama smrću, bilo na temelju članka 2., 3. ili 8., Sud ponavlja da takve pozitivne obveze mogu zahtijevati da države donesu djelotvorne kaznenopravne odredbe koje će odvrćati od počinjenja kaznenih djela protiv života i integriteta osobe, u potporu kojima će se uspostaviti provedbeni mehanizmi za sprječavanje, suzbijanje i kažnjavanje povreda tih odredbi (vidi, *mutatis mutandis*, *A. protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, 23. rujna 1998., § 22, *Reports of Judgments and Decisions* 1998-VI; te *Nachova i ostali protiv Bugarske* [GC], br. 43577/98 i 43579/98, § 96, ECHR 2005-VII). Ta se obveza proširuje i na zlostavljanje od strane privatnih osoba (vidi *Šečić protiv Hrvatske*, br. 40116/02, § 53, ECHR 2007-VI). Da bi se država mogla smatrati odgovornom, mora se dokazati da domaći pravni sustav, a osobito kazneno pravo primjenjivo na okolnosti predmeta, ne pruža praktičnu i djelotvornu zaštitu prava zajamčenih člankom 3. (vidi *X i Y protiv Nizozemske*, 26. ožujka 1985., § 30, Serija A br. 91; te *A. protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, prethodno citirano, mišljenje Komisije, § 48).

Što se tiče događaja o kojemu je ovdje riječ, Sud konstatira da nadležna tijela jesu ispitala podnositeljeve navode, te da su čak i podnijela optužne prijedloge protiv dvojice navodnih počinitelja. U kaznenom postupku koji je uslijedio pred sudom, izvedeni su dokazi saslušanjem nekoliko svjedoka, kao i okrivljenika i podnositelja zahtjeva. Općinski sud u Zagrebu utvrdio je da nema dovoljno dokaza u odnosu na jednoga od počinitelja. Drugoga je pak proglasio krivim prema optužbi i izrekao mu uvjetnu kaznu zatvora.

Prema mišljenju Suda, sve što je prethodno izneseno pokazuje da su mjerodavna domaća tijela poštovala pozitivne obveze države na temelju članaka na koje se podnositelj zahtjeva pozvao, te da su primjereno primijenila kaznenopravne mehanizme, koji su, kako se čini, odgovarajući. Činjenica da je jedan od počinitelja bio oslobođen optužbe ne može, u okolnostima ovoga predmeta, ni na koji način dovesti u pitanje zaključak da su državna tijela poštovala svoje pozitivne obveze na temelju Konvencije.

Stoga, prema dostupnim podacima, te u mjeri u kojoj su pitanja koja su predmet prigovora u njegovoj nadležnosti, Sud smatra da oni ne upućuju na postojanje ikakve povrede prava i sloboda utvrđenih Konvencijom ili njenim protokolima.

Iz toga slijedi da je ovaj prigovor očigledno neosnovan, pa se mora odbaciti u skladu s člankom 35. stavcima 3. i 4. Konvencije.

Događaj od 25. srpnja 2005.

Sud primjećuje da je 8. svibnja 2008. Općinski sud u Klanjcu obustavio postupak iz razloga što je državno odvjetništvo odustalo od kaznenog progona, te da je podnositelj zahtjeva obaviješten da u roku od osam dana od dostave rješenja može nastaviti kazneni progon. Nije nastavio progon, niti je uložio žalbu protiv rješenja o obustavi postupka.

Sud dalje primjećuje da je podnositelj zahtjeva tvrdio da iako je istina da je prema mjerodavnom domaćem pravu mogao nastaviti kazneni progon u odnosu na optužbe za prijetnje smrću, nije mogao nastaviti kazneni progon u odnosu na svoje navode koje se odnose na prigovor na temelju članka 14. Konvencije, zbog toga što su domaća tijela potpuno ignorirala njegove navode da mu se B.Š. obraćao na pogrdan način, posebno ističući njegovo albansko podrijetlo.

Sud prvo primjećuje da podnositelj zahtjeva nije nastavio kazneni progon nakon što je državno odvjetništvo odustalo od progona 8. svibnja 2008. iako je tu mogućnost imao na temelju mjerodavnih odredaba Zakona o kaznenom postupku.

Što se tiče podnositeljevih navoda koji se odnose na njegove prigovore na temelju članka 14. Konvencije, oni nisu bili obuhvaćeni optužnim prijedlogom od 14. travnja 2006. Međutim, podnositelj zahtjeva propustio je nastaviti kazneni progon i u odnosu na njih.

Iz toga slijedi da se svi prigovori koji se odnose na događaj od 25. srpnja 2005. moraju odbaciti na temelju članka 35. stavaka 1. i 4. Konvencije zbog toga što nisu iscrpljena domaća pravna sredstva.

Događaj od 8. ožujka 2007.

Ukoliko bi se pretpostavilo da bi podnositeljevi navodi mogli otvoriti pitanje na temelju Konvencije, Sud primjećuje da je državno odvjetništvo

podnijelo optužni prijedlog protiv navodnoga počinitelja sudu, te proizlazi da je kazneni postupak još uvijek u tijeku.

Iz toga slijedi da je ovaj prigovor preuranjen, pa se mora odbaciti u skladu s člankom 35. stavcima 3. i 4. Konvencije.

Iz tih razloga, Sud jednoglasno

proglašava zahtjev nedopuštenim.

Søren Nielsen
Tajnik

Christos Rozakis
Predsjednik